

Сам з собою

Марія Пригара

Що за шепіт чути в тиші,
Ніби сну комусь немає?
То Дніпро зірки колише,
Сам з собою розмовляє.

— Недаремно ж,— він говорить,—
Я сягнув до небокраю.
Чи я річка, чи я море —
Вже тепер і сам не знаю.

І хоч роки за плечима,
Я міцнішаю на силі.
Та навіщо ж на спочинок
Відпускати в море хвилі?

Ось не хочу мати спокій,
А візьму і просто з ходу
Заверну свої потоки,
Пожену слухняну воду.

У степу, від сонця в'ялі,
Між полинними кущами
Хай біжить все далі й далі,
На хліба хлюпне дощами!

Прилетять пташки шумливо
Не питаючись нікого.
Над водою, мов те диво,
Стане чапля довгонога.

Забринять лапи струмками,
Зашумлять садами балки.
В очереті над ставками
Ніч не спатимуть рибалки.

І, кепкуючи з посухи,
Заколоситься пшениця,

Мов красуня чепуруха,
Буде вродою хвалиться.

Отаку я маю мрію.
Як надумав — так і буде.
А як щось я не зумію —
То мені допоможуть люди!